

ชีวิต...ที่ผิดพลาด

ตอนที่ 1

โดย ยีเร่ท์

มีบางคนคิดว่าการที่เราจะมีชีวิตที่มีความสุขได้นั้น เราต้องมีเงิน เงินซื้อทุกอย่างทุกอย่างได้ ฉันก็เป็นคนหนึ่งที่เคยคิดแบบนี้เหมือนกัน จนทำให้ฉันทำสิ่งที่ผิดพลาดในชีวิต ซึ่งเป็นบทเรียนที่เจ็บปวด และทุกข์ทรมาน ทุกคนมีสิทธิ์ทำผิดได้ จะน้อยหรือมากขึ้นอยู่กับความยับยั้งชั่งใจ ของแต่ละคน

แต่สำหรับฉันก็เป็นแค่ผู้หญิง อายุ 35 ปี คนหนึ่งที่มีความทะเยอทะยานอยากได้อะไรก็มี อยากให้ชีวิตครอบครัวดีกว่าที่เป็นอยู่ จึงทำให้ตัดสินใจ ทำในสิ่งที่ผิดพลาด

ในวันที่ 28 กรกฎาคม 2550 ฉันยกยอกเงินของบริษัท ที่ตัวเองทำงานอยู่

เมื่อฉันทำผิด กฎหมายต้องจัดการกับฉัน เสียเงินไปเกือบแสนเพื่อซื้อเวลาที่จะได้อยู่ในโลกข้างนอกให้นานที่สุด ฉันได้รับหมายศาลให้ไปขึ้นศาลชั้นต้น ปลายเดือนตุลาคม 2550 ฉันรับสารภาพ ตั้งแต่ ศาลชั้นต้น ศาลตัดสินจำคุก

30 เดือน ฉันแทบจะล้มทั้งยืน แต่ฉันยังมีโอกาสที่จะประกันตัว และยื่นอุทธรณ์ต่อศาลโดยการแต่งตั้งทนาย เพราะฉันยังไม่พร้อมที่จะเข้าไปอยู่ในโลกสี่เหลี่ยมใบนั้น เมื่อทนายยื่นเรื่อง อุทธรณ์ ศาลรับคำอุทธรณ์ของฉัน นั่นหมายความว่า ฉันจะได้อยู่ในโลกข้างนอกนี้อีกเกือบปี หลายคนคงสงสัยว่าทำไม ฉันถึงไม่พร้อมที่จะเข้าไปอยู่ในโลกสี่เหลี่ยมใบนั้น ทั้งๆที่รับสารภาพแล้ว ก็เพราะว่าฉันมีลูกสาว 1 คน ที่ยังเล็ก เค้าเป็นแก้วตาดวงใจของฉัน ฉันยังอยากที่จะดูแลเค้าให้นานที่สุดเท่าที่คนเป็นแม่อย่างฉันจะสามารถทำได้

แต่ในระยะเวลาเกือบปี ฉันไม่เคยมีความสุขเลยสักวัน สามี่ของฉันไม่เคยเป็นกำลังใจให้ แต่กลับซ้ำเติมและโทษฉันว่าฉันทำให้ชีวิตครอบครัวพังพินาศ ฉันไม่เคยโกรธเค้าเลยเพราะเค้าพูดถูก ฉันพยายามหาอาชีพเพื่อจะมีรายได้ การเป็นแม่ค้าคิดว่าดีที่สุดแล้ว สำหรับคนที่มีคดีติดตัวอย่างฉัน แต่ดูเหมือนโชคจะไม่เข้าข้างคนที่ทำผิด เพราะฉันไม่ประสบความสำเร็จในการเป็นแม่ค้าเลย ในบางวันลูกสาวของฉันอยากทานไอติมเพียงแค่ว่า 5 บาท ฉันยังไม่มีปัญญาซื้อให้ลูก คุณคิดว่าคนเป็นแม่จะเจ็บปวดและทุกข์ทรมานแค่ไหน ฉันรู้สึกได้เลยว่า การกระทำที่ผิดพลาดในครั้งนี้ จะเป็นครั้งแรกและครั้งเดียวในชีวิตของฉัน

และในที่สุดเวลาของฉันก็ใกล้จะหมดลง

ฉันได้รับหมายศาลให้ไปฟังคำพิพากษา ในวันที่ 22 กรกฎาคม 2551 ฉันจึงให้ทนายเตรียมยื่นฎีกา เพื่อที่จะได้อยู่ในโลกข้างนอกต่ออีกสัก 2-3 เดือน และเมื่อถึงวันนั้น ในตอนเช้าฉันไม่ได้ไปส่งลูกที่โรงเรียน แต่ฉันคาดหวังว่าศาลจะรับฎีกาของฉัน ฉันจึงสัญญากับลูกว่าจะไปรับเค้าที่โรงเรียน แต่ทุกอย่างถูกกำหนดไว้แล้ว และทุกอย่างก็สอนฉันว่า **อย่าคาดหวังอะไรในชีวิต เพราะชีวิตคือการเปลี่ยนแปลง** ศาลไม่รับฎีกาของฉัน ด้วยเหตุผลว่า ไม่มีเหตุอันควรที่จะต้องยื่นอีกต่อไป จะช้าหรือเร็วยังไงก็ต้องติด.....อยู่ดี ศาลตัดสิน จำคุก 30 เดือน ยืนยันตามศาลชั้นต้น ฉันไม่มีโอกาสใดๆอีก ทุกอย่างสิ้นสุดลงแล้ว ฉันยืนอยู่หน้า บัลลังก์ น้ำตาไหลออกมาโดยไม่รู้ตัวตัวเองกำลังร้องไห้ รู้สึกตัวชา หน้าชา ขาแทบจะไม่มีแรง คิดในใจว่า เราจะต้องเข้าไปอยู่ในโลกสี่เหลี่ยมใบนั้นแล้วจริงๆ และคำพูดที่ฉันพูดกับลูกสาวว่าฉันจะไปรับเค้าที่โรงเรียนก็ลอยเข้ามาในสมองฉัน เพราะฉันไปรับเค้าไม่ได้แล้ว มันเจ็บปวด และทรมานเหลือเกิน วินาทีนั้นหน้าของลูกลอยมาอยู่ที่หน้าของฉัน นับตั้งแต่วันนี้ไป เป็นเวลา 30 เดือน ฉันจะไม่ได้เจอหน้าลูก จะไม่ได้นอนกอดเค้า ไม่ได้หอมแก้มใสๆของเค้า ไม่ได้พูดคุยและเล่นกับเค้า และไม่ได้ทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อเค้า มันเป็นความรู้สึกที่สุดจะบรรยายได้เลยจริงๆ เมื่อฉันเริ่มที่จะมีสติ ฉันก็เข้ามาอยู่ในห้องขังที่อยู่ใต้ถุนศาลเรียบร้อย แล้ว สิ่งแรกที่ฉันบอกกับสามีของฉัน “ป๊า

ไปรับลูกที่โรงเรียนด้วย ถ้าลูกถามว่าแม่ไปไหน ทำไมไม่มารับ ก็บอกเค้าว่าแม่ต้องไปทำงาน ในที่ไกลมาก แต่อีกไม่นานแม่ก็จะกลับมา” ยังไม่หมดแค่นั้น แล้วญาติพี่น้องของฉันล่ะ เค้าจะเสียใจและผิดหวังในตัวฉัน มากแค่ไหนกับการกระทำของฉัน.....
